

Job 7: 1-4 en 16-21

- 1 Is het aardse leven van de mens geen slavendienst,
brengt hij zijn dagen niet door als een dagloner?
- 2 Als een slaaf smacht hij naar schaduw,
als een dagloner wacht hij op zijn loon.
- 3 Maanden van leegte heb ik ervaren,
nachtenlang werd ik door ellende overmand.
- 4 Als ik ga slapen, vraag ik: “Wanneer sta ik weer op?”
Maar de avond duurt en duurt en onrust vervult me tot de
ochtendwind komt.
- 16 Ik kan niet meer, ik zal niet eeuwig leven; laat mij toch met rust,
mijn dagen zijn al vluchtig.
- 17 Waarom acht u de mens zo hoog? Waarom krijgt hij al die
aandacht van u?
- 18 Elke ochtend dringt u zich aan hem op, u onderzoekt hem, elk
ogenblik opnieuw.
- 19 Wanneer wendt u uw blik eens af, wanneer gunt u mij even rust,
zodat ik kan slikken?
- 20 Heb ik gezondigd? Heb ik u iets misdaan, bespieder van de mens?
Waarom hebt u mij tot mikpunt gekozen? Ik ben mezelf al tot last.
- 21 Waarom negeert u mijn misstappen niet?
Waarom gaat u niet voorbij aan mijn fouten?
Weldra zal ik tot stof zijn vergaan, u zult naar me zoeken,
maar ik zal er niet zijn.’

Lied 316: 1

Efeziërs 4: 17-32

- 17 Op gezag van de Heer zeg ik u dus met klem: ga niet langer de
weg van de heidenen met hun loze denkbeelden.
- 18 In hun geest heerst duisternis en ze zijn vervreemd van het leven
met God, omdat ze hem niet kennen en hun hart voor hem
gesloten hebben.
- 19 Afgestompt als ze zijn, geven ze zich over aan losbandigheid en
storten ze zich in allerlei zedeloze praktijken.
- 20 Maar zo hebt u Christus niet leren kennen!
- 21 U hebt toch over hem gehoord, u hebt toch onderricht over hem
gekregen? Door Jezus wordt duidelijk
- 22 dat u uw vroegere levenswandel moet opgeven en de oude mens,
die te gronde gaat aan bedrieglijke begeerten, moet afleggen,
- 23 dat uw geest en uw denken voortdurend vernieuwd moeten
worden
- 24 en dat u de nieuwe mens moet aantrekken, die naar Gods wil
geschapen is in waarachtige rechtvaardigheid en heiligheid.

Het nieuwe leven

- 25 Leg daarom de leugen af en spreek de waarheid tegen elkaar, want
wij zijn elkaars ledematen.
- 26 Als u boos wordt, zondig dan niet: laat de zon niet ondergaan over
uw boosheid,
- 27 geef de duivel geen kans.

- 28 Laat wie steelt niet meer stelen, maar eerlijk de kost verdienen door zelf hard te werken om iets weg te kunnen geven aan wie het nodig heeft.
- 29 Laat geen vuile taal over uw lippen komen, maar alleen goede en waar nodig opbouwende woorden, die goeddoen aan wie ze hoort.
- 30 Maak Gods heilige Geest niet bedroefd, want hij is het stempel waarmee u gemerkt bent voor de dag van de verlossing.
- 31 Laat alle wrok en drift en boosheid varen, alle geschreeuw en gevloek, en alle kwaadaardigheid.
- 32 Wees goed voor elkaar en vol medeleven; vergeef elkaar zoals God u in Christus vergeven heeft.

Lied 316: 4

Gemeente,
 Afgelopen week las ik in het dagblad Trouw een artikel over een vrouw die het geloof waarmee en waarin ze was opgegroeid de rug toe heeft gekeerd.
 “Ik ben een afvallige” zegt ze van zichzelf; ze heeft zelfs een website op internet onder dezelfde titel.
 Het was best een aangrijpend verhaal.
 Moedig, dat ook zeker, want ze doet haar verhaal met naam en toenaam.
 Ze duikt met haar ervaringen niet weg en houdt zo haar omgeving ook een spiegel voor.

In onze vrijzinnige wereld kunnen wij ons nauwelijks een voorstelling maken van de atmosfeer waarin ze opgroeide. Alhoewel; nog niet zo lang geleden sprak ik nieuwe vrienden van de Remonstranten; na een uur of twee waren we elkaar zo ver toegenaderd dat dit echtpaar, bijna met tranen in de ogen, ons een beeld schetste van de kerk waar ze zich weggepest voelden. Dus ook in onze directe omgeving, binnen onze gemeenten, kan het zijn dat wij geloofsgenoten hebben die een verleden met zich meebrengen waarvan het verhaal ons kramp oplevert.

De mevrouw in het krantenartikel van afgelopen donderdag gaf een mooi voorbeeld van haar oude gevoelens rond het geloof van het gezin waarin ze opgroeide. Ze vertelde onder andere:

“Het toetje, daar keek ik vroeger al de hele maaltijd naar uit. Dat was het allerlekkerste. Het liefst zou ik de maaltijd daarmee beginnen. Want wàt nou als de wederkomst zou aanbreken en Jezus terugkwam vóór ze aan het toetje toe waren?”

Als het niet zo in en in triest was, zou je er vrijuit om lachen.

Maar ook: wie zijn wij, om zo'n manier van geloven te veroordelen?

Deze vrouw is nu 38 en werd midden in Walcheren geboren als oudste van tien kinderen.

Ze vertelde ook over de spanning die de geboorte van een broertje of zusje met zich meebracht. “Wie weet zorgde de nieuwe baby er wel voor dat het getal der volheid, dat in de Bijbel wordt gekoppeld aan het moment van de wederkomst, werd bereikt en Jezus terug zou komen voor het oordeel.

Na allerlei strubbelingen, in haar huwelijk, in haar kerk met leerstellige ouderlingen, deed ze veel aan zelfstudie en zelfonderzoek.

En dan komt het moment dat ze zegt:

“Zonder het geloof als vast kader voor mijn leven, moest ik helemaal opnieuw beginnen. Ik was wereldvreemd. Ik had geen idee hoe ik moest denken of leven. Ik had geen eigen identiteit. Persoonlijke behoeftes en gevoelens deden er immers nooit toe. Als iemand anders boos op mij was, was dat altijd terecht. Maar ik mocht niet boos zijn.

Ik had geen grenzen, gaf iedereen de ruimte maar had geen ruimte voor mezelf.”

Het hele artikel zal ik u verder niet uitleggen, hoe lezenswaardig het ook is. Zoals ook haar conclusie: “De Bijbel zei me niets meer, je kon er alle kanten mee op”

De zekerheden waarmee ze was grootgebracht was ze kwijt.

Uiteindelijk was het een bevrijding dat ze kan zeggen: ik weet het niet. Want het antwoord op de grote levensvragen - waar komen we vandaan, waar gaan we naartoe, wat is ons doel - zullen we nooit vinden, Het geloof is een verzameling ideeën”, zegt ze.

"Zodra je er op die manier naar kijkt, heeft het geen waarde meer. Ik kan niet zomaar het beste of mooiste idee uitkiezen en mijn kinderen dat wijsmaken."

U begrijpt dat ik ondanks de trieste ondertoon van het interview toch juist wel blij was met het gevoel van bevrijding dat deze mevrouw aangeeft. Maar aan het eind, als ze het heeft over die verzameling ideeën bekruipt mij toch weer een gevoel van triestheid.

En als je dan leest, en zo'n interview is natuurlijk maar een soort samenvatting van een gesprek, hoe deze vrouw met haar geloof bezig is, en een kader zoekt, een richting waardoor zij ook met haar kinderen verder kan, wat is dan het begrip ‘afvallige’ een misplaatst woord.

Natuurlijk, gezien vanuit de kerkgemeenschap van haar ouders kan je dat wel stellen.

Maar dat is dus een situationeel oordeel.

Maar situationaliteit is tijd en plaatsgebonden;

En dat is het leven niet.

Zij gebruikte haar verstand en koos voor een nieuw leven.

Ze deed precies waartoe Paulus opriep in zijn brief aan de Efeziërs.

Haar oude geloofsgemeenschap zal het wel tegenovergesteld uitleggen.

Zij zullen ook de laatsten zijn die van zichzelf zeggen:

“In hun geest heerst duisternis en ze zijn vervreemd van het leven met God, omdat ze hem niet kennen en hun hart voor hem gesloten hebben.”

Maar op deze Zeeuwse jonge vrouw zijn naar mijn idee de volgende zinnen van Paulus juist wèl van toepassing:

“Maar zo hebt u Christus niet leren kennen! U hebt toch over hem gehoord, u hebt toch onderricht over hem gekregen? Door Jezus wordt duidelijk dat u uw vroegere levenswandel moet opgeven en de oude mens, die te gronde gaat aan bedrieglijke begeerten, moet afleggen, dat uw geest en uw denken voortdurend vernieuwd moeten worden en dat u de nieuwe mens moet aantrekken, die naar Gods wil geschapen is in waarachtige rechtvaardigheid en heiligheid.”

Bedriegelijke begeerten, dat zal nog moeite kosten om daarin de holle zekerheid te zien die conflicteert met Hebreëën XI vers 1:

“Het geloof legt de grondslag voor alles waarop we hopen, het overtuigt ons van de waarheid van wat we niet zien.”

Of zoals we vroeger zeiden:

“Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet.”

De vrouw uit het interview is naar mijn overtuiging dan ook zo ongeveer het tegenovergestelde van een afvallige, als je haar positie beschouwd vanuit de breedte der kerk.

Persoonlijk voel ik zelfs iets als wat men dan noemt

‘plaatsvervangende trots’, want zij stelt zichzelf de vraag ‘wat zij doet met God in haar leven’. Ze heeft hem géén plaats ontzegd, ondanks alles.

En daarmee is er ook een mooie parallel met Job.

Die zei weliswaar niet ‘wat doe ik met God in mijn leven?’,

Oppervlakkig gezien lijkt het alsof hij zich afvraagt: ‘wat doet God met mijn leven?’ maar eigenlijk is het ‘wat doet God *in* mijn leven?’

‘Of nog beter geformuleerd: ‘Wat doe ik in mijn leven met God?’

Begrijp me goed, dit is geen woordspel; het gaat me echt om de kern!

‘Wat doe ik in mijn leven met *God*?’

Of ‘Wat doe ik in mijn leven *mèt* God?’

Wat is de plaats van God in ons geloof, voor ieder van ons in zijn volstrekt individuele geloofsopvatting en met elk van ons een eigen Godsbeeld.

Alleen al het bezig zijn met het formuleren van de echte vraag is van het grootste belang.

Daarom verheug ik mij al op wat er allemaal tot stand gaat komen, wat er gaat gebeuren vanuit dat nieuwe Doopsgezinde thema ‘Geroepen om te leven, geschapen naar Gods beeld’.

Want met nadenken over de vraag geven wij al invulling aan die oproep:

Mèt God en geschapen naar zijn beeld, zijn wij geroepen om te leven.

Dat is: om ons leven invulling te geven zoals God die al eerder aan een leven gaf en dat ons nog steeds tot voorbeeld strekt.

Jezus Christus is dan de eerste die in ons opkomt, maar Geroepen om te leven en óók geschapen naar Gods beeld; dat was ook Job.

Laten wij ons in de persoonlijke geloofsbeleving dan toch ook geroepen weten om te leven, want geschapen naar Gods beeld.

Amen